

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Aetio Syro Eunomij praeceptore. Cap. XXVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

Gallus qui etiam Constantius appellabatur ad septimū Cōsulatum Constantii, ad tertium autem sui ipsius, interfectus est. Iulianus verò sequenti anno, Arbitione & Lolliano Coss. Cæsar creatur: sept. Id. Nouembris. Cæterum de Iuliano proximo libro differemus. Constantius his præsentibus malis liberatus, ad bellum cum ecclesia gerendum animum suum conuertit. Nam Sirmio Romam, urbem primariam profectus, concilium episcoporum de integro conuocat: & quosdam ex episcopis orientis in Italiam maturè cōtendere, eo etiam accedere episcopos occidentis iubet. Interea temporis, dum hi in Italiam iter parant, accidit, ut Iulius episcopus Romanus, qui quindecim annos ibi ecclesiā rexerat, è vita migraret: Liberiusq; in illius episcopatus administrationem succederet.

De Aetio Syro Eunomij præceptore.

C A P. XXVIII.

ANtiochiæ, quæ est in Syria, Aëtius cognomento Atheus, alius hæresis author exoritur. Ille, quamuis eadē cum Ario sentiret, eandemque tueretur opinionem, tamen ab Arianis, quòd Arium in communionem receperat, se segregauit. Nam Arius, uti ante dixi, alia complexus animo, alia ore confessus, cum esset Nicææ, fidei formulam ibi in cōcilio editam admisit, eiq; subscripsit, & Imperatorem, qui tum regnabat, per fraudem ludificatus est. Ob quam causam Aëtius se ab Arianis penitus seiunxit. Etiam ante illud tempus Aëtius fuerat hæreticus, & Arii dogmati patrocinari ardenti studio contenderat. Nam cum Alexandria aliquantum profecisset in literis, decessit. Antiochiam autem Syriæ profectus (in ea namque ciuitate natus fuit) à Leontio, qui tum episcopus erat Antiochiæ, diaconus constitutus est. Paulo post, eos qui forte in eius venère colloquium, suis obstupescit argutiis. Istud autem effecit, fretus elenchis sophisticis Aristotelicis (Sic enim liber est ab authore inscriptus) quarum subsidio cum differeret, captiofas ratiocinationes, quas ipse non poterat dissoluere, imprudens contexit: quippe Aristotelis institutum à peritis minimè didicerat. Nam Aristoteles propter sophistas, qui tum philosophiam irrisere, hanc differendi rationem pro a-

SOCRATIS HISTORIAE

dolescentibus cōscripsit, & ita sophisticis & fallacibus quibusdam argutiis sophisticis restitit. Itaque Academici, qui Platonis & Plotini scripta explanant, ea, quæ sunt tam argute & subtiliter ab Aristotele disputata, admodum reprehendunt. At Aëtius, utpote Magistrum Academicum minimè consecutus, in captiosis reprehensionum inhæsit fallaciis. Quapropter mente haud poterat comprehendere, quomodo sit generatio ingenita, & qua ratione, quod genitum est, coætænum sit, cum eo, quod illud genuerit. Adeo autem doctrinæ inops, adeoque sacrarum literarum rudis & ignarus fuit. Fallax duntaxat ratiocinandi genus, & certandi studio comparatum (quod quidem ab agresti & indocto facile fieri possit) sibi acquisierat: Sic ut in veteribus scriptoribus, qui sacra eloquia ad fidem Christianam spectantia interpretati fuissent, non modò non esset exercitatus, sed Clementem, Aphricanum, & Origenem, viros omni doctrinæ sapientiæque genere literatè peritos, prorsus rejiceret: atque adeo epistolas, quas nugis litigiosis, fallacibusque conclusiunculis dedita opera refererat, ad Imperatorem Constantium & alios nonnullos conscriberet. Ob quam causam Atheus nuncupatus est. Et quanquam eadem cum Arianis asserebat, tamen à suis, qui inuolutam & captiosam ratiocinandi viam ab eo traditam, minimè intelligere poterant, pro hæretico utpote cum Arianis consentiente, est habitus. Quare cum esset eorum ecclesia exturbatus, voluit tamen videri, quod se sua sponte ab illorum communione se iunxisset. Ab illo autem, qui erroris sui initium duxissent, id temporis Aëtiani, iam verò Eunomiani appellantur. Nā paulò post Eunomius, qui eius scriba fuit, & ab eo peruersam deprauatamque doctrinam didicerat, huic hæreticorum sectæ præfuit. Sed de Eunomio, suo loco dicemus.

*De Mediolanensi Synodo & Ariminensi, & fide
quæ illic exposita erat.*

CAP. XXIX.

PER id tempus in Italia non multi ex episcopis oriētis conuenerant: quando quidem plerisque illorum ingravescens ætas, & itineris longitudo impedimentò fuit, quo minus illo aduentarent. Ex episcopis verò occidentis accessere